

חלף עם הרוח

תליאביב, פירסמו בניה של אשה שנפטרה מודעת אבא, בנוסח הבא: "אנו מבכים את פטירתה של האשה החכמה, שחינכה אותנו ברוח עמנו וארצנו, פירסו למטה את כתובותיהם, שהיו כולן כתובות בארצות-הברית.

הבו אור

תליאביב, אחרי שראש העיר נשאל במסיבת עיתונאים מה יש בדעתו לעשות לחיסול תופעת הונו, שפשטה בעיקר בפיר גות וסימטאות חשוכות בעיר, הודיע הוא כי בדעת העירייה להאיר מקומות אלה.

עוף טוב, הכל טוב

יבניאל, לא הצליחו בני משפחת ב.ש. למצוא את סנדל בתם הקטנה, שנעלם מבלי שירגישו בו, ניגשו לאכול את סנדל ראש-השנה, והפתעו כאשר הורק סיר מרק העוף, ובתוכו נמצא סנדל הבת שלם.

הלקוח צודק תמיד

יפו, אחרי ששמואל קמחי בן ה-22 עמד על דעתו, והתעקש לשיר בבית הקפה אריאנה בלחי התזמורת, דקר אותו בעל בית-הקפה בסכין בצווארו.

הצילון

נתניה, הבחינו שני המצילים המקוריים במים באדם טובע במי הים, מיהרו למותו, במחשבה שהוא כבר מתוסר הכרה, גילו להכות את החוף כי האיש עדיין בהי כרה, החלו להכותו מכות רצח.

חוק ההיצע והביקוש

קוקסביל, ארצות-הברית, כאשר בית הדין שדן-בנירושו של ג'יימס צ'יסטר התעניין לדעת אם נכונה העובדה שהוא נהג להכות את אשתו, ענה האיש: "הכיתי אותה רק בעת שהיתה זקוקה לזאת."

אנטיקוואריקטיסטי

בית-לדיר, נעצר נער בן 14, שהתפרץ ביום הכיפורים לבית-הכנסת בליל כל נד' מעברה, גנב 32 ל"ה, הסביר לחוקריו: "הצום הכביד עלי, ומאחר שלא נתנו לי אוכל בבית התפרצתי לחנות לחפש ביטי קרטיים."

הטאנו, אשמנו...

נתניה, התפרץ זלמן קורר, משיכון דיור לעולה, לבית-הכנסת בליל כל נד' רי, כשהוא שיכור וגלוי ראש, הוכה קשות על-ידי המתפללים, שהפסיקו את תפילתם, שברו את ידו.

המוקדמתוק

תליאביב, התלונן תייר דתי במש' טרה, כי אחרי שקנה שלושה אתרוגים ליד בית-הכנסת הגדול, הביאם לקרוביו ב' מתנה, התברר לו כי היו אלה רק שלושה לימונים גדולים.

ההורים הגדו

ניריווק, בבנין מרכז האו"ם, נשמעה בעת הכינוס האחרון של העצרת קריאה ברמקול של המזדרונות: "הגברת קלינמן ממשלחת גיפאל מתבקשת להכנס לאולם."

המחוד הכמעט-אחרון

תליאביב, ניסתה עצירה בת 17 ל' שיהם קוז לחיה בשתי ליוול, אחרי שאיחרה לחזור בליה מנשף רקוים, ו' אחיה סטר לה על לחיה.

קוד ישראל

יפו, אחרי שילדים הטילו אבנים על ת שעברה ביום הכיפורים ליד בית כנסת, שברו את משותיה, לא נתנו לה לזון מהמקום, נטש הנהג ישראל ברמן את מכוניתו, השאיר את צופרה פותח, ה' זעק על-ידי שוטר לחזור ללקחת את מכוניתו, אחרי שהמתפללים הפסיקו את תפילתם בגלל התרועעה.

סיפור אגדה מודרני לילדים. פעם, כי שאמאלה היתה ילדה קטנה, היה איש אחד שקרא לו ציאנג קיי צ'ק. והאמינו או לא — הוא עוד ישנו."

זה לא היה זה

... אני רוצה משהו" צועקת (1096/1), "כבר ביליתי בבארים עד שעות הלילה ה' קטנות עם מיטב גוער הזהב של תליאביב, ומאיך גיטא ישבתי ליד מדורה עם החב' רה המנסים, כביכול להיות אמנים, והם שרים שירי געועים ומנגנים על מגדוליה ומבלים את שארית הלילה בכסית. אך בכל זאת, זה לא זה."

"יושבת אני כעת בחדר מוצף באור חשמל מסוגר, לאחר יום עבודה בבית-חולים, ויש בלבי כמיהה למשהו. דבר ממש, אמיתי... או אדם שאוכל להיות לפניו כמות שאני באמת, בלי אותם התחננונים ה' אופייניים כל כך לחברה בה אני נמצאת, אדם שאוכל לבוא אליו בכל רגע של היממה ולומר לו: כאן אני... וזה יהיה דבר מובן מאליו שאני אהיה שם, ושוב — שלא אראה אותו שבועות — ואף זה יהיה מובן מאליו..."

"אני רוצה אדם שיבין אותי... אני בת 18 ולומדת בבית-ספר לאחיות..."

מתחת לאפס

קודם כל אני רוצה להתרות ש(1096/2) הוא מלבסי. לדבריו — ואינכן חייבות ל' האמין לו — הוא "טיפוס אהוד, טוב לב, עדין... גבר די נאה". הוא מסביר משום מה, שאחרי כל דברי העזרה שאמר על עצמו, לא תהיה ההיענות מתחת לאפס. הי מוכנה לקרוא, במכתבו הראשון לפחות, משהו כמו איך שהעושר הוא לא האושר, שהעיקר הוא האדם, באשר הוא אדם.

נשבעת לכם שקראתי במדור מכתבים צר' פתי: "אני אוהבת אותו. הוא אוהב אותי. הורינו מסכימים. מה לעשות?"

היה היו שתי חברות

(1096/3) הן שתי חברות... (מלאו את החסר / מחקו את המיותר) ב' תנאי שאתם שני חברים בני 40—20.

יש או אין לו וספה

(1096/4) היה רוצה לדעת שאם לא יכ' טוב שהוא דומה או לא לרוק האדסון, ש' יש או אין לו וספה — אם באמת יכתבו לו. הוא גם איננו כותב אם הוא בודד או קשור בחברה סלונית או עממית מעולה ו' טובה, שכל בחוריה ובחורותיה יפים ונחמ' דים, בעלי חוש הומור, יודעים לבדר ולה' נעים. הוא אף לא תיאר מחזה עצוב ורומ' נטי מעורר רגשי אהבה, בו החליף מבטים לזהים עם נערה שישבה בשורה התשיעית כסא 5 בקולנוע תליאביב, בהצגה שנייה ב' 20.5.58; או מחזה אחר בו שכב על מיטתו עם הבמחילה למעלה, עמוס ומוקף ספרים. הוא אפילו לא כתב, תארוה לכן, שהוא רוצה שאכתבו שחבריו אומרים עליו שהוא נחמד.

כן מה ש(1096/4) מוכן לומר על עצמו הוא שהינו בן 24, טובב ציור וזמר, גבוה למדי, פקיד, ומעוניין להתכתב עם מורה.

נמאס לה

מי שרוצה לכתוב אל (1096/5) חייב, לדבריה, להימנות על קוראי ואוהדי העולם הזה. פשוט נמאס לה, טוענת היא, לסגור כל הזמן על העתון. היא בת 21, פקידה, ולמרות זאת גורמלית בהחלט.

קשרי אהבה ושלוש פנימי

בכתביד מסולסל כותב לי צעיר ערבי מן הכפר טייבה, במשולש (1096/6):

לכבוד אהובת קהל האינטליגנציה, רותי. יונעם לי מאד לכתוב לך, זו הפעם ה' ראשונה.

"אני בחור ערבי, סטודנט למחצה, שולט בשלוש השפות עברית, ערבית ואנגלית, מעוניין להתכתב עם בחורים ובחורות ער' ביות ויהודיות, בגילים 17—21 שנה.

"אני בן 21, יודע קצת על חי המדינה למרות שאני צבר. אני תקוה שהתכתבות תביא לידי קשירת קשרי אהבה ולבסוף ל' שלום פנימי."

ריקודים ופסיכולוגיה

החברה אמרו שכלום לא ייצא מזה ש' כותבים אלי. (1096/7) אמרה שדחקה כן.

או הם אמרו לה נראה אותך, או היא ר' צה להתכתב עם בחור נחמד כזה גבוה, אתם יודעים, שאוהב ריקודים, שחיה ר' פסיכולוגיה, ושיהיה לו קשר עם לימודים ועם מורים, כדי שיוכלו להחליף רשמים. זה אולי לא יפה כל כך לומר, אבל לא איכפת לי אם היא תצליח או לא.

יש עוד בכל זאת מישהי שנזכרה בצר' חניס. נילי מיכאלי משדרות הצבי 22 חיפה,

נערת השבוע

טובה ב'רובי. 21. נשואה שלוש שנים. כל צעד בהילוכה המהסס'עדיין מכריז: תר' צרת לאה פלסטר. כי טובה, הבלונדית בע' לת המידות הקלאסיות, טימה לא מזמן את קורס הדוגמניות של הגברת פלסטר. עתה רוחה קצרה להתחיל מיד בעבודת דוגמנות. ואם אין משרד הדוגמניות החדש, שנפתח לא מכבר, שש להמציא לה או לחברותיה עבודה, רואה בזאת טובה הפליה לרעת ה' דור הצעיר. החברות אפילו מדברות על הקמת מה שהן קוראות קלוב לדוגמניות, שידאג להשגת עבודה קשירת קשרים חב' רתיים ויש לי חשד נורא שגם וכו'. אם מותר לחלל את הקודש: "אל תתיאשו בנות, אם תרצו אין זו אגדה."

מהפשת את אותו צנחן שהציע את עצמו כמונית הזולה ביותר על הכרמל לשתי נע' רות, בליל שישי אחד לפני כשלושה חוד' שים. אם יש לאותו צנחן נשמה, מבקשת נילי, שיפנה אליה.

מה אם יש לאותו צנחן נשמה וחברה? או חברה בלי נשמה? או כל אחד לחוד ו' כולם ביחד?

זקן ותלבושת פשוטה

אני כבר רואה אותך בעיני רוחי מכרסמת את הגלובוס שלך וכותבת אל (1096/8) כמה שנורא משונה לכתוב אל מישהו ש' אינך מכירה, ואיך שברוך כלל אינך ער' שה זאת. הפעם הרגשתי שאת מוכרחה.

וכל כך למה? בגלל מכתבו, שהוא חורג במקצת מן השיגרה: "... הנני רחוק כבן 32... שאיפתי ל' חיים מקוריים, משוטטים וטבעיים. הכחנה לא לפרמיטיביביות. שאיפתי זו עוד לא

אכתקוסיק ארותי

השגתי במלואה. מקוריות פירושה: תרבות וחיים יהודיים, שהם בעיני גם אוניברסליים. פשטות, הכוונה לחיים ללא מותרות. טב' עיות, מובנה: התרחקות מדברים מלאכותיים ומזיפים.

"בחדאי אפשר להוסיף ולפרט את ה' דברים, אך אינני רוצה להאריך כאן. בכל אלה כונתי להשיג יציבות גופנית, נפשית, כלכלית, וגם אי-תלות וחופש מכסימלי. אני נני מתכוון להנאות נכונות. לכך כונתי. התכונות העיקריות שאני מקווה למצוא הן: הבנה, אצילות-נפש וטוב-לב. אינני מתנגד ליתר היתרונות. גם מצב בריאות לקוי אינו מפריע עד שיש רצון, תקוה ו' נכונות לעשות למען החלמה. כי לדעתי, אין פגם או מחלה שלא ניתנים לתיקון ו' לריפוי בתנאים מסויימים.

... שאיפתי לטבעיות ולפשטות מתבטאת, במידת מה, גם בהופעתי התיצונית: זקן ותלבושת פשוטה."

ציפור קסנה לחשה לי

אני מתחילה לא להצטער שלא הייתי ב' מסיבה הירושלמית לכבוד עמיקם גורי' ביץ. הירושלמים טוענים כי התל-אביבים קילקלו את המסיבה. נועה אשכנז, ל' משלה, היתה במצב-רוח מרומם מדי, הודות לכמה כוסיות, מכדי לרצות להקשיב לתוכ' נית שהוכנה. היא עלזה לא מעט, דבר ש' גרם לאליהו חסין לגעור בה: "הפסיקי. את נראית בדיוק כמו התקציב...". בסניה אחרת ישב חיים גורי שתוי, מילמל נוכח המומה הגדולה: "ימי פומפיאה האח' רוננים... ימי פומפיאה האחרונים, דבר שגור לדידי לשאול: "אגב, האם הצלחת לגמור את ימי ציקלג האחרונים?" להודמ' גות חגיגתי זו חיבר חיים חפר שיר, ל' פי המנגינה של כושי, כושי כושי. הבית החורג הוא:

עמי, עמי, עמי שלי, שלך, מנחה מוצלח " " " בשנת תשי"ח

הפך למנהל התניי. התניי אדיר כוחו ובו כל איש עסק אך כדי להנציחו לקחו מספר חזק, כמו — הוא איננו ללא מורא את טקס החידון וסידר שהתורה תצא שוב מציון, את— עמי, עמי, שלי שלך... עמי, עמי, עמי שלי שלך... הוא קול יפה, עמוק, הוא קורא תניי' כחוק ובטונים הגבוהים חיקה הוא את קול אלוהים. או — אני אויבים היו לו שם רבים לאין מספר, אך כמו גבר על כולם, הוא גבור גבר, הו — עמי, עמי, שלי שלך... מרשות פיתוח התניי' סלקו את עמיקם, אל הלב זאת אל תיקח חרבן על נשמתם. נה— הפך למנהל הפך למנהל הפך למנהל התניי'.

אני שמחה לומר שאחרי נסיעתו, שוב לא יהיה המדור מדור לעניני דידי, מה לעשות, אני אחת הבודדות המוכנה להקשיב לו. לא נעים... או בפעם האחרונה: הוא מוסר לבצל ירוק שלא יאמרו הום לפני שקפצו... קלאוסטרופוביה, אם תשאלו אותי, זה לשבת עם דן ב'אמוץ במכו' נית קטנה... העובדה ש'יורם מטמור' מתרוצץ בעת האחרונה לבוש רק חולצה ירוקה, איננה מעידה במיוחד על חוסר מ' שווע בכתונות לעורו. יורם הטוב לובש מדים אלה מיום שגילתה רעייתו, קטי, שה' ירוק של החולצה מדגיש את הירוק שבעני' גיו. היא סילקה את כל חולצותיה, קנתה לו כמה חולצות ירוקות. עכשיו זה ירוק, ת' לוי עליו כל מה שנשאר לו לעשות זה לצפצף.